

Decyzja Izby Odwoławczej: Odrzucenie odwołania wniesionego przez Flex Equipos de Descanso S.A.

Zarzuty: Naruszenie zasady 18 ust. 2 oraz zasady 22 ust. 4 rozporządzenia Komisji nr 2868/95⁽¹⁾ oraz prawa podmiotu wnoszącego sprzeciw do bycia wysłuchanym zgodnie z zasadą 18 rozporządzenia, a także naruszenie art. 8 rozporządzenia Rady nr 40/94⁽²⁾.

- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonujące rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1).
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Gul Ahmed Textile Mills Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-199/04)

(2004/C 217/44)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej przez Gul Ahmed Textil Mills Ltd z siedzibą w Landhi, Karachi, (Pakistan), reprezentowaną przez L. Ruesmann, lawyer, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 397/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu⁽¹⁾ w zakresie, w jakim nakłada on cło antydumpingowe na towary skarżące;
- obciążenie kosztami Rady.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca jest pakistańską spółką, która produkuje bieliznę pościelową i eksportuje ją do Unii Europejskiej. Produkty tejsze Spółki podlegają cłu antydumpingowemu nałożonemu zaskarżonym rozporządzeniem. Skarżąca powołuje następujące zarzuty na poparcie swojej skargi o stwierdzenie nieważności przedmiotowego rozporządzenia:

- naruszenie art. 5 ust. 7 i 9 rozporządzenia (WE) nr 384/96⁽²⁾ oraz art. 5.1 i 5.2 Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu, w zakresie wszczęcia dochodzenia. Skarżąca podnosi, iż skarga, na podstawie której wszczęto dochodzenie, była oczywiście niewystarczająco uzasadniona zarówno w odniesieniu do przedstawionych faktów jak i argumentacji przemawiającej za wszczęciem dochodzenia,
- oczywisty błąd w oszacowaniu, naruszenie art. 2 ust. 3 i 5 i art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 384/96, a także naruszenie Porozumienia Antydumpingowego w zakresie obliczenia normalnej wartości,
- naruszenie art. 2 ust. 10 rozporządzenia (WE) nr 384/96 oraz Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu oraz obowiązku podania wystarczającego uzasadnienia w myśl art. 253 (WE) w związku z dostosowaniem z tytułu cła zwrotnego przy porównaniu normalnej wartości i ceny eksportowej,
- oczywisty błąd w oszacowaniu, naruszenie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, a także naruszenie Porozumienia Antydumpingowego Światowej Organizacji Handlu w zakresie stwierdzenia istnienia istotnej szkody, jak również ustalenia związku przyczynowego między domniemanym przywozem dumpingowym a domniemaną szkodą.

(¹) Dz.U. L 66 z 4.3.2004, str. 1.

(²) Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1.

Skarga wniesiona dnia 28 maja 2004 r. przez Autonomiczny Region Sardynii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-200/04)

(2004/C 217/45)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 28 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Autonomiczny Region Sardynii, reprezentowany przez Domenico Dodaro, avvocato.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- orzeczenie nieważności zaskarżonej decyzji w części, w której stwierdza, że pomoc przewidziana przez Włochy na podstawie art. 5 ustawy nr 22 Regionu Sardynii z dnia 17 listopada 2000 r. nie jest zgodna ze wspólnym rynkiem,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją Komisja w trybie art. 88 ust. 2 stwierdziła niezgodność ze wspólnym rynkiem pomocy przewidzianej w art. 5 ustawy regionalnej 22/2000, który ustanawia pomoc na rzecz hodowców w celu zwalczania choroby zakaźnej zwanej „chorobą niebieskiego języka owiec (blue Tongue)”. Ustawa ta przewiduje szereg działań na rzecz hodowców, którzy ponieśli negatywne skutki choroby „blue Tongue”.

Na poparcie swojego wniosku skarżący Region przedstawia następujące zarzuty:

- naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w zakresie w jakim w postępowaniu prowadzonym przez Komisję w celu oceny zgodności pomocy, pominięto informacje dostępne w formularzu zgłoszenia oraz informacje uzupełnione przez Region Sardynii w okresie późniejszym, w szczególności w zakresie następujących okoliczności:
 - pomoc nie jest przeznaczona dla przedsiębiorstw przetwórczych, lecz stanowi konieczny środek uzupełniający odszkodowanie z tytułu utraty dochodu przez producentów, w następstwie zwiększonego wpływu kosztów stałych spółdzielni na podział dochodów netto;
 - dowód w zakresie związku przyczynowego między wystąpieniem choroby i zmniejszeniem dostaw nie może być przeprowadzony w sposób abstrakcyjny, lecz zależy od praktycznego stosowania przepisów prawnych o pomocy, ukształtowanych w sposób wykluczający skorzystanie z pomocy w przypadkach innych niż związane z „blue Tongue”. Wskazanie hipotetycznych powodów, innych niż zmniejszenie dostaw, nie jest wystarczająco uzasadnione i pozostaje w sprzeczności z faktami znanymi Komisji Europejskiej;
 - spółdzielnie będące beneficjentami pomocy nie mają żadnej swobody w dostępie do zastępczych źródeł zaopatrzenia.
- naruszenie przepisów Traktatu ustanawiającego WE i zasad prawa dotyczących jego stosowania, w zakresie w jakim:
 - Komisja naruszyła zasadę *effet utile* [skuteczności] wyłączając stosowanie art. 87 ust. 2 lit. b), między innymi dlatego że władze włoskie nie powołały się na ten przepis. Zdaniem skarżącego Komisja powinna odpowiednio uzasadnić niezastosowanie powyższego przepisu. Jest oczywiste, że w świetle zasady *effet utile* [skuteczności], Komisja nie mogła oprzeć się na braku powołania powyższego przepisu przez władze włoskie.
 - Komisja naruszyła art. 87 ust. 3 lit c) w zakresie w jakim nie dostrzegła, że środek uznany za niezgodny ze wspólnym rynkiem ma identyczny charakter jak środki zatwierdzone przez samą Komisję decyzją SG(01) D/285817 z 2 lutego 2001 r. dotyczącą art. 3 ustawy regionalnej 22/2000.

Skarga wniesiona dnia 7 czerwca 2004 r. przez Indorata-Servicos e Gestao Lda przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-204/04)

(2004/C 217/46)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 7 czerwca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przez Indorata-Servicos e Gestao Lda, reprezentowaną przez Th. Wallentina, Rechtsanwalt.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie zaskarżonej odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego oraz nakazanie Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego, aby dokonał rejestracji znaku „HAIRTRANSFER” jako wspólnotowego znaku towarowego również dla pozostałych towarów i usług będących przedmiotem postępowania oraz zezwolił na publikację.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony znak towarowy:	Słowny znak towarowy „HAIRTRANSFER” – zgłoszenie nr 2619039
Towary lub usługi:	Towary i usługi z klas 8, 22, 41 i 44 (m.in. elektryczne i mechaniczne urządzenia do usuwania włosów, sztuczne i prawdziwe włosy, szkolenie, w szczególności organizacja szkoleń, jak również higiena i troska o urodę, w szczególności pielęgnacja włosów i ich leczenie)
Decyzja zaskarżona przed Izłą Odwoławczą:	Odmowa rejestracji przez eksperta
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania
Uzasadnienie skargi:	Zgłoszony znak towarowy posiada odróżniający charakter w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94; Zgłoszony znak towarowy nie posiada charakteru wyłącznie opisowego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94.